

videre Vrøvl om den Ting. Ja, den Betragtning kan man ogsaa opstille. Jeg tror imidlertid, den er lidet stemmende med moderne Strafferetsgrundsætninger, og jeg tror heller ikke, den stemmer med en virkelig alvorlig Humanitet, saaledes som den bør gøre sig gældende paa dette Omraade.

Heller ikke er det min Sag særlig at fremdrage de Indvendinger, som man andetsteds har fremsat mod den her foreslaaede Lovgivningsforanstaltning. Der er saa meget mindre Grund til at fremsætte dem, som man f. Eks., hvis man blot vil sammenligne Forhandlingerne paa det nordiske Juristmøde i 1890, hvor denne Sag første Gang blev sat under Diskussion her i Norden, med Forhandlingerne paa Mødet i 1896, vil se en højst mærkværdig Forskel, vil se, hvorledes de fremragende Jurister, som i 1890 med ret stor Skarphed og Bestemthed udtalte sig imod Institutet, i 1896 udtalte sig med langt mere Sympati derom. Deres Indvendinger havde tabt i Skarphed og Vægt, deres Sympati var vokset i Løbet af de 6 Aar, paa Grundlag af de Erfaringer, som man i Mellemtiden havde indhøstet. Kun et Par enkelte af disse Indvendinger vil jeg gøre endnu nogle Bemærkninger om.

Man siger — og særlig om den foreliggende Form, hvor det er Domstolene, der skulle træffe Afgørelsen i Modsætning til det, man kender fra Tyskland, hvor det er Regeringen, altsaa Justitsministeriet, som bestemmer, at en Straffefuldbyrkelse ikke skal finde Sted — at naar det er Domstolene, de forskellige Domstole, altsaa her i Danmark over 100 Domstole Landet over, som komme til at skønne over disse Forhold, vil der komme en Retulighed til Stede. Den ene Jurisdiktion vil bære sig ad paa en Maade, den anden paa en anden Maade, og derved kan der fremkomme Ulighed, Forbryderne kunne blive behandlede paa en ganske anden og mere venlig Maade paa det ene Sted end paa det andet. Det har nu vist sig ikke at have særlig meget paa sig, og det har særlig lidt paa sig i et Land, hvor man kender en fuldstændig Appel af kriminelle Sager. Men det viser sig ogsaa, at Eksemplet smitter. Efterhaanden vil det, som man har fundet rigtigt i en Jurisdiktion, vise sig ogsaa at være rigtigt i en anden. Der kommer større Sympati derfor, og derfor kommer efterhaanden den Jurisdiktion, som i højeste Grad har anvendt et saadant Institut, til ikke at staa alene; efterhaanden følge de andre

med. Men hvis den Indvending var rigtig, havde den jo en langt videre Adresse og Rækkevidde end til det her foreliggende Forhold. Overalt, hvor man tager Afgørelsen bort fra Kontorerne, fra det grønne Bord, bort fra Ministeriet og lægger den ud i Livet, lader Livets Kræfter prøve at brydes med Livet selv, maa der selvfølgelig komme en Ulighed i Behandlingen. Det gælder om saadanne Ting som Alderdomsunderstøttelse, om Fattigforsørgelse, overhovedet om alle Tilfælde, hvor man anvender lokale Organer til at gennemføre almindelige Statsopgaver. Man anser det alligevel for nyttigt og rigtigt at gøre det og maaske ikke mindst fra et almindeligt Lighedssynspunkt, fordi der under den Papirlighed, som fremkommer ved, at en Myndighed, en Centralmyndighed paa Grundlag af Papirer, paa Grundlag af Akter afgør en Sag, kan skjule sig den største Ulighed, idet vedkommende, der skal træffe Afgørelsen, Kontorchefen, Departementschefen eller Ministeren selv, ikke kan kende det enkelte, konkrete Tilfælde saaledes, som den Mand, der har vedkommende staaende over for sig, kan kende det.

Sluttelig vil jeg imidlertid dvæle ved en Indvending, som ogsaa er bleven gjort gældende udefra. Man har sagt: Dette Institut er et Udslag af den moderne Forbrydervenlighed. Følgen af, at man indfører det ved Lovgivningen, vil være, at fremtidig bliver overhovedet ingen mere dømt til at udstaa Straf i første Instans. I hvert Tilfælde, hvor en Mand første Gang har begaaet en Forbrydelse inden for det Straffemaal, her er Tale om, vil man sige til ham: Du skal ikke straffes; du skal kun være underkastet den betingede Straf. Selv om dette var rigtigt, saa vil det, havde jeg nær sagt, maaske ikke ligge saa umaadelig langt fra den københavnske Kriminal- og Politirets Praksis. Det er i det mindste sagt, at der er ikke saa overmaade mange Tilfælde, hvor der foreligger et første Gang begaaet Tyveri, hvor der indtræder Straffedom, naar der ikke foreligger Indbrud. Det er meget sjældent, at der bliver afsagt Straffedom i en Bedragerisag for første Gang begaaet Bedrageri, naar der ikke foreligger Falsk. Der er en stærk Tendens hos yngre Dommere til at gaa den Vej. Det er ogsaa, tror jeg, jeg kan sige, hos vor Kriminal- og Politirets yngre Dommere, at der er en særlig Sympati for et Institut som det her foreliggende.

Men til dette vil jeg gerne føje en Betragtning, som forekommer mig at have